

И новъ ужасъ пакъ настая,
Викъ, смущение голямо! . . .
Но на петий вѣкъ вѣвъ края
Гостътъ не яви се тамо.

Въ Търново грѣйше пакъ свобода,
Турчинъ бѣ бѣгалъ далече:
На свещеника отъ свода
Богъ бѣ чулъ молбата вече.¹⁾

До като Богъ чу тая гореща молба на Българския народъ, нееднократно слушаше се екъ въ Балкана отъ звъntenето на сабитъ, отъ страшния топовенъ гърмежъ и стененето на раненитъ юнаци, които мъжествено се бориха за тържеството на сияйния кръстъ, засѣнченъ отъ полумѣсеца. До радостното божествено привѣтствие, до като изгрѣятъ въ тая окаяна родна земя свѣтливитъ лъчи на свободата, българскиятъ народъ, поваленъ, е робувалъ, съ непоносенъ трудъ е радѣялъ по неволя за разблудния разкошъ на цариградскитъ велможни дворища, — но, за честь на народа, за племето славянско, духътъ на българина не бѣ умъртвенъ; той пазеше като драгоценостъ праотеческитъ си свещенни завѣти, той неуморно, като благодатна пчела, можа между народитъ, макаръ и да бѣ подъ колеца и вжжето, да дочака озаряването на божествената свобода, — благодарение на висши добродѣтели, храними дълбоко въ сърдцето; той съчетавахе тия прѣлести душевни съ ония на природата, що красятъ роднитъ райски долини, гдѣто

¹⁾ Легенди при Царевецъ. Литургията — отъ Ив. Вазовъ, Българска Сбирка, год. XIII, кн. VIII.